

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6831/08
16.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за материјалне ресурсе бр. 1925-2 од 02.07.2008. године, у предмету накнаде за неискоришћени годишњи одмор, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења начелника ВМА Уп.-1 бр. 1-6/165 од 02.04.2008. године, којим решењем је тужиоцу признато право на накнаду плате и посебне накнаде и то по основу неискоришћених 15 дана годишњег одмора за 2006. годину, по основу неискоришћених 7 дана годишњег одмора за 2007. годину и по основу неискоришћених 16 слободних дана остварених у току 2005., 2006. и 2007. године.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да се је у више наврата усмено и писмено обраћао претпостављеном старешини са захтевом за коришћење годишњег одмора за 2007. годину, нарочито у периоду када је био на боловању и када му је било исплативије да користи годишњи одмор него боловање, али да по тим захтевима није одлучивано. Са наведених разлога сматра да је неосновано решењем првостепеног органа одбијен његов захтев да му се обрачуна и исплати накнада и за 29 радних дана неискоришћеног годишњег одмора за 2007. годину. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, те својом одлуком наложи туженом да уважи захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за неискоришћених 29 дана годишњег одмора за 2007. годину.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је правилно, и по оцени Врховног суда Србије, тужени орган нашао да је одлуком првостепеног органа тужиоцу правилно признато право на накнаду плате и посебне накнаде за неискоришћених 15 дана годишњег одмора за 2006. годину, 7 дана годишњег одмора за 2007. годину и 16 неискоришћених слободних дана, односно да му основано није признато тражено право за још 29 радних дана на име неискоришћеног годишњег одмора за 2007. годину (како произлази из образложења ожалбеног решења), а са разлога што тужилац, у односу на тих 29 радних дана, не спада у круг лица на које се односе одредбе члана 103. став 4. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 43/94 ... 37/02 и "Службени лист СЦГ", бр. 7/05), па му не припада накнада за неискоришћени годишњи одмор у том делу.

Како је на основу увида у радну листу Клинике за пластичну хирургију и опекотине несумњиво утврђено да тужилац годишњи одмор за 2007. годину није искористио у потпуности јер се налазио на лечењу и боловању почев од 12.01.2007. до 09.02.2007. године и у периоду од 13.02.2007. до 28.02.2007. године, када му је и престала професионална војна служба са правом на пензију, правилно је, по налажењу суда, тужени орган оценио да немогућност коришћења преосталог дела одмора у конкретном случају није настала из разлога предвиђених одредбом члана 103. став 3. услед којих је, у смислу става 4. истог члана, могуће остварити накнаду за неискоришћени годишњи одмор, а што тужилац наводи жалбе и тужбе и не спори.

Са напред наведених разлога Врховни суд Србије је нашао да је оспорено решење правилно и на закону

Са напред наведених разлога, Врховни суд Србије је нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано, па је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 16.04.2009. године, У. 6831/08

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

СнМ